

ΣΤΕΦΑΝ ΤΣΒΑΪΧ

Διασκευή: Λεωνίδας Βουρδονικόλας

Αθήνα 2023

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής

Θεάτρου Πορεία

Ο Λεωνίδας Βουρδονικόλας γεννήθηκε το 1976 στην Αταλάντη Λοκρίδος, όπου και μεγάλωσε. Είναι απόφοιτος του Τμήματος Δημόσιας Διοίκησης του Παντείου Πανεπιστημίου και κάτοχος Μεταπτυχιακού τίτλου σπουδών στη Ναυτιλία του Πανεπιστημίου Πειραιά.

Έχει συγγράψει τη συλλογή διηγημάτων «Η Γίδα και άλλες ιστορίες της υπαίθρου» (Εκδόσεις Μπαρτζουλιάνος), το θεατρικό έργο «Οσφρηστής» (Εκδόσεις Μπαρτζουλιάνος), καθώς και τα θεατρικά έργα «Άργος 2101», «Παλιές Ρίζες», «Ψύθος», «Προσωπαγνωσία», «Heliconia Rostrata (Το ψεύτικο πουλί του Παραδείσου)» (που κυκλοφορούν ελεύθερα στο διαδίκτυο) και «Κρέας».

Τον Ιούνιο του 2023, το έργο του «Άργος 2101» παρουσιάστηκε επί σκηνής από την θεατρική Ομάδα Ενηλίκων του Δ.Ε. Παλλήνης. Το ίδιο έργο επιλέχθηκε από το ευρωπαϊκό δίκτυο «EURODRAM» ως προτεινόμενο για μετάφραση πρωτότυπο ελληνικό θεατρικό έργο για το 2024.

Ζει στην Αθήνα και εργάζεται στο Υπουργείο Ναυτιλίας.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6932634422

email: vourdoleo@gmail.com

fb: Leonidas Vourdonikolas

insta: leonidas_1976

Σχέδιο εξωφύλλου: Γιώργος Σ. Βουρδονικόλας

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2023 - Απρίλιος 2024) με εισηγητή τον Στρατή Πασχάλη.

Το έργο ΑΜΟΚ του Στέφαν Τσβαίχ σε θεατρική διασκευή του Λεωνίδα Βουρδονικόλα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

ΑΜΟΚ
του ΣΤΕΦΑΝ ΤΣΒΑΙΧ
σε διασκευή του Λεωνίδα Βουρδονικόλα

Τα Πρόσωπα

ΕΠΙΒΑΤΗΣ (30),

ΓΙΑΤΡΟΣ (40),

ΓΥΝΑΙΚΑ (40),

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ (50),

ΥΠΗΡΕΤΗΣ (25),

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (50),

ΕΡΑΣΤΗΣ (25)

Οι ρόλοι του Υποδιοικητή, του Υπηρετή, του Προσωπικού Γιατρού και του Εραστή, μπορούν να αποδοθούν από το ίδιο πρόσωπο

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ένας επιβάτης πλοίου συναντά μια νύχτα στο κατάστρωμα, έναν σκοτεινό τύπο ο οποίος αρχίζει να του εξιστορεί τις τελευταίες του ημέρες πριν το ταξίδι της επιστροφής του στην Ευρώπη. Πρόκειται για έναν καταξιωμένο γιατρό, ο οποίος βρισκόταν για εφτά χρόνια σε έναν επαρχιακό Σταθμό στα βόρεια της Ινδίας, όταν μια άγνωστη ευρωπαία, χειμαρρώδης γυναίκα τον επισκέπτεται από την πόλη ζητώντας του εμμέσως να της κάνει έκτρωση. Εκείνος αρχικά αρνείται και την προσβάλλει, μα έπειτα, με την αίσθηση του καθήκοντος αλλά και το πάθος να τον κατατρώει, το μετανιώνει. Μαθαίνει πως πρόκειται για μια αριστοκράτισσα, παντρεμένη με πλούσιο σύζυγο υψηλής κοινωνικής θέσης, ο οποίος λείπει για πάνω από πέντε μήνες. Εκείνη είναι δύο μηνών έγκυος. Ο γιατρός αναζητά τη γυναίκα στην πόλη...

Η παρούσα θεατρική διασκευή βασίζεται σε μετάφραση του διηγήματος «ΑΜΟΚ ή ο τρελλός της Μαλαισίας» του Στέφαν Γοβάιχ από τον Ευπαλίνο - έκδοση περιοδικού Μπουκέτου (Αθήνα 1934).

*Μπορείς να τρέξεις και να ξεφύγεις απ' όλους
εκτός από τον εαυτό σου.*

*Στέφαν Τσβάιχ
(28.11.1881 - 22.02.1942)*

(Στο κατάστρωμα ενός πλοίου. Στη σκηνή κάθονται όλα τα πρόσωπα με πλάτη στο κοινό πλην του Επιβάτη)

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Τον Μάρτιο του 1912, στο λιμάνι της Νάπολης, πάνω στο πλοίο «Ωκεανία», συνέβη ένα παράξενο δυστύχημα. Ήμουν επιβάτης του υπερωκεάνιου, μα δεν μπόρεσα ούτε εγώ, ούτε οι άλλοι συνεπιβάτες να γίνουμε μάρτυρες του περιστατικού, διότι έγινε νύχτα, την ώρα που είχαμε βγει έξω για να διασκεδάσουμε. Οι εφημερίδες έγραψαν πολλά.

(Παύση διαρκείας)

Λίγες ημέρες πριν το γεγονός, είχα μια πρωτόγνωρη συζήτηση στο πλοίο. Ταξιδεύαμε από την Ασία προς την Ευρώπη. Βρισκόμασταν στην Ερυθρά Θάλασσα, λίγο πριν από τη Διώρυγα του Σουέζ...

(Παύση)

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα, μα δεν είχα ύπνο. Η καμπίνα μου μύριζε λάδι και μούχλα. Ανέβηκα στο κατάστρωμα. Δεν υπήρχε ψυχή. Ανάσανα τον αέρα που φυσούσε πάνω απ' τα κύματα. Ο ουρανός ήταν γεμάτος αστέρια.

(Ο Γιατρός ξεροβήχει. Ο Επιβάτης ξαφνιάζεται. Κοντοστέκεται)

Συγγνώμη!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Παρακαλώ.

(Παύση - Αμηχανία - Ο Επιβάτης κάνει να βγει από τη σκηνή μα ο Γιατρός σηκώνεται και τον ακολουθεί)

ΓΙΑΤΡΟΣ: Συγχωρέστε με, αλλά θα ήθελα να σας παρακαλέσω...Ε... Έχω... Έχω λόγους προσωπικούς... πολύ προσωπικούς ν' αποτραβιέμαι εδώ... Ένα πένθος...

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Πένθος; Τι εννοείτε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Είναι που αποφεύγω τους ανθρώπους στο πλοίο. Δεν το λέω για σας... Όχι, όχι... Θα ήθελα μονάχα να σας παρακαλέσω...

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Να με παρακαλέσετε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Θα με υποχρεώνατε αν δεν λέγατε σε κανέναν ότι με συναντήσατε εδώ... Λόγοι πολύ προσωπικοί μ' εμποδίζουν να συναναστρέφομαι τους ανθρώπους... Ναι... Ναι... Θα μου ήταν δυσάρεστο αν λέγατε σε κάποιον ότι...

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Δεν θα το μάθει κανείς, κύριε. Να είστε σίγουρος.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μα θέλατε να μείνετε εδώ μου φαίνεται... Καθίστε. Φεύγω εγώ.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Όχι, όχι, μείνετε. Δεν είχα σκοπό να σας ενοχλήσω.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Δεν μ' ενοχλείτε καθόλου. Χαιρομαι που δεν είμαι μόνος αυτή τη φορά. Έχω να μιλήσω δέκα μέρες σε άνθρωπο...

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Δέκα μέρες; Μόνος σας ταξιδεύετε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Στην πραγματικότητα είναι χρόνια που έχω να μιλήσω ...Και είναι τόσο οδυνηρό να τα κρατάει κανείς όλα μέσα του... Πνίγεται απ' το βάρος τους...

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Τι είν' αυτό που σας βασανίζει;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Δεν μπορώ να υποφέρω την καμπίνα μου, το πιστεύετε; Μοιάζει με φέρετρο. Ούτε τη μοναξιά, αλλά ούτε και τους ανθρώπους αντέχω, χασκογελούν όλη μέρα. Δεν το μπορώ. Όταν τους ακούω απ' την καμπίνα μου κλείνω τ' αυτιά μου.

(Παύση)

Είναι αλήθεια πως δεν ξέρουν ότι... Όχι, δεν το ξέρουν...

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Δεν ξέρουν, τι; Ποιος δεν ξέρει;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μα, δεν ήθελα να σας ενοχλήσω. Συγχωρέστε με, γίνομαι φλύαρος...

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Δεν μ' ενοχλείτε καθόλου. Κι εγώ θα ήθελα να ανταλλάξω δύο κουβέντες με κάποιον σ' αυτήν εδώ την ερημιά. Να σας προσφέρω ένα τσιγάρο;

(Ο Επιβάτης προσφέρει την ταμπακιέρα στον Γιατρό και του ανάβει ένα τσιγάρο- Κάθονται)

ΓΙΑΤΡΟΣ: Νιώθετε κουρασμένος;

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Καθόλου.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Θέλω να σας ζητήσω κάτι. Μάλλον όχι, όχι... Να σας διηγηθώ κάτι. Το ξέρω πως είναι χαζό να μιλάω έτσι στον πρώτο τυχόντα, αλλά... Αυτό που ζω είναι τρομερό. Πρέπει οπωσδήποτε να μιλήσω σε κάποιον, αλλιώς είμαι χαμένος... Θα με

καταλάβετε αν με ακούσετε. Ναι, αν με ακούσετε. Αυτή η σιωπή μου, με έχει αρρωστήσει...

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Να σας ακούσω, φυσικά, αλλά...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Θα με θεωρείται μεθυσμένο ή και τρελό, μα δεν έχω φτάσει ακόμη εκεί, πιστέψτε με... Είμαι αναστατωμένος. Αυτή η διαβολική μοναξιά. Εφτά χρόνια. Φανταστείτε. Εφτά ολόκληρα χρόνια ανάμεσα σε ιθαγενείς και σε άγρια ζώα. Έχω ξεχάσει πως μιλούν οι άνθρωποι. Θα σας φαίνομαι γελοίος...

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Μιλήστε μου. Μιλήστε μου και θα σας ακούσω. Βλέπω πως υποφέρετε. Έχω το χρέος να σας ακούσω.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Χρέος! Ω, ναι. Το χρέος. Θα σας μιλήσω γι' αυτό... Γιατρός είμαι. Μάθετε πως είμαι γιατρός. Και υπάρχουν κρίσιμες περιπτώσεις για έναν γιατρό που δυσκολεύεται να ξεχωρίσει αν έχει την υποχρέωση... Υπάρχει βλέπετε το καθήκον, το χρέος να βοηθά αυτούς που πάσχουν, μα υπάρχει και το καθήκον απέναντι στον εαυτό του, απέναντι στην κοινωνία, στην επιστήμη την ίδια. Πού αρχίζει το χρέος και πού τελειώνει; Υπάρχουν όρια, ναι. Γι' αυτά θέλω να σας μιλήσω, μα φοβάμαι πως δεν έχουμε πολλή ώρα...

(Παύση)

Σίγουρα δεν είστε κουρασμένος;

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Όχι, καθόλου.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μισό λεπτό... Έχω ούισκι.

(Ο Γιατρός βγάζει ένα φλασκί με ούισκι και δύο μικρά ποτήρια. Σερβίρει. Πίνει μονορούφι το δικό του)

Θα σας τα πω όλα από την αρχή. Έτσι μονάχα θα με καταλάβετε. Θα ακούσετε την ιστορία μου. Δεν θα ντραπώ, όχι. Μέσα στη μοναξιά μου, σ' αυτή την καταραμένη χώρα, έχω ξεχάσει να κοκκινίζω.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Χώρα; Σε ποια χώρα;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Στις Ινδίες. Ναι, βέβαια θα μου πείτε, οι Ινδίες...

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Οι Ινδίες είναι μια υπέροχη χώρα, μια πολύ γοητευτική χώρα, με τους ναούς της και τους φοίνικες και την τροπική βλάστηση.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Έτσι πίστευα κι εγώ όταν έφτασα πριν από επτά χρόνια. Τι όνειρα που έκανα τότε... Να μάθω τη γλώσσα, να διαβάσω τα ιερά κείμενα, να μελετήσω τους ιθαγενείς, να γίνω ένας ιεραπόστολος της ανθρωπιάς και του πολιτισμού.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Και γιατί καταριέστε αυτή τη χώρα;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Πώς να μην καταριέμαι; Αυτή η ζέστη που λιώνει το κορμί σου σαν πυρετός. Αυτή η χαύνωση. Γίνεσαι τεμπέλης... σα μουσικεμένη κότα, ένα μαλάκιο πραγματικό, ένα ασπόνδυλο. Και στο τέλος, το μοιραίο χτύπημα: άλλοι γίνονται μπειρήδες, άλλοι το ρίχνουν στο όπιο και τα ναρκωτικά, κι άλλοι αποκτηνώνονται και αρχίζουν να χτυπούν τους μιγάδες... Ναι, κι όμως. Καταραμένη η μέρα που πάτησα το πόδι μου σ' αυτόν το βρομότοπο.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Σα να το μετανιώνετε πικρά, αλλά... Μιλήστε μου.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ας όφεται εκείνη η περήφανη, η ψυχρή γυναίκα στη Λειψία, που μ' έναν τρόπο μ' έκανε μανιακό. Δεν θα σας το κρύψω. Πάντοτε μου άρεσαν οι μοιραίες, οι αυταρχικές γυναίκες... Το παιχνίδι τους... Μα εκείνη με τσάκισε τόσο, που τα κόκκαλά μου έτριζαν. Μ' έκανε ότι ήθελε.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Αα... Ώστε πρόκειται για γυναίκα...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Για γυναίκα πρόκειται, ναι. Πέρασαν πια οχτώ χρόνια, δεν θα το αρνηθώ. Για χατίρι της έβαλα χέρι στο Ταμείο του Νοσοκομείου που εργαζόμουν. Στη Λειψία, σας είπα. Με πήρε ο διάολος και με σήκωσε.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Εσείς; Ένας γιατρός;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Με πήρε σας λέω και με σήκωσε.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Καλά και πώς βρεθήκατε στις Ινδίες;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Η Ολλανδική Κυβέρνηση ζητούσε γιατρούς για τις αποικίες της. Σ' αυτές τις φυτείες που βασιλεύει η αρρώστια κι ο πυρετός. Μα όταν είσαι νέος, νομίζεις πως η αρρώστια κι ο θάνατος χτυπάει μονάχα τους άλλους.

(Παύση)

Έκλεισα συμβόλαιο για δέκα χρόνια και πήρα την προκαταβολή. Τα μισά τα έστειλα στο θείο μου που σκέπασε την υπόθεση και τα υπόλοιπα μου τα 'φαγε στο λιμάνι του Ρότερνταμ μια άλλη γυναίκα, μόνο και μόνο επειδή έμοιαζε μ' αυτήν την διαολεμένη. Μπήκα στο πλοίο κι έφυγα χωρίς να έχω μία στις τσέπες, ούτε ρολόι.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Κι όλα αυτά τα χρόνια σας στις Ινδίες; Τι κάνατε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Θα καταλάβετε... Όταν είδα τους φοίνικες του Τροπικού ένιωσα μια απίστευτη αγαλλίαση. Α! Τα δάση, η μοναξιά, η συγκέντρωση στον εαυτό μου. Αυτά ζητούσα. Μ' έστειλαν σ' έναν Σταθμό που απείχε ώρες ολόκληρες από την κοντινότερη πόλη. Η μόνη μου συντροφιά ήταν δυο στεγνωμένοι, δύο ταλαίπωροι υπάλληλοι.

(Γιάυση)

Μια μέρα μου έφεραν τον Ολλανδό Υποδιοικητή με διαλυμένο το πόδι από τροχαίο ατύχημα και τον έσωσα. Έγινε ντόρος μεγάλος για την επέμβασή μου.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Δεν υπάρχει κάτι άσχημο σε όλ' αυτά που μου λέτε.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Για όσο κρατούσε μέσα μου η Ευρώπη, ναι ήταν όμορφα. Μετά στέγνωσα κι εγώ ξαφνικά. Στράγγιξα. Ίχνος ανθρώπου δεν εμφανιζόταν, κανένας λευκός. Άρχισα να πίνω. Μ' έφαγε η νοσταλγία, λαχτάρησα την επιστροφή. Δυο χρόνια όμως μου έμεναν. Έκανα υπομονή. Απλά περιμένα... Κι ακόμη θα περιμένα αν δεν εμφανιζόταν ΕΚΕΙΝΗ.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Εκείνη;

(Ο Γιατρός γεμίζει το ποτήρι του με ούισκι και πίνει μονορούφι - Η Γυναίκα με πέπλο στο πρόσωπο σηκώνεται - Ο Επιβάτης κάθεται πίσω)

ΓΙΑΤΡΟΣ: Καλημέρα σας! Πώς θα μπορούσα-

ΓΥΝΑΙΚΑ: Καλημέρα, Γιατρέ! Συγχωρέστε με που ήρθα τόσο απροσδόκητα. Μα το αυτοκίνητο έπαθε βλάβη στον γειτονικό Σταθμό και τότε θυμήθηκα πως μένετε εδώ... Έχω ακούσει τόσα για σας...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Τι ακριβώς θα θέλατε;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Με την εγχείρησή σας στον Υποδιοικητή, λένε πως κάνατε ένα αληθινό θαύμα. Το πόδι του έφτιαξε τελείως και μάλιστα παίζει γκολφ όπως πρώτα. Α, ναι! Όλος ο κόσμος μιλάει ακόμη γι' αυτό. Έχετε γίνει περιζήτητος, τι να τους κάνουμε τους δικούς μας γιατρούς;

(Γιάυση)

Γιατί όμως δεν σας βλέπουμε ποτέ;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Δεν με βλέπετε ποτέ;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μα, είστε αποτραβηγμένος εδώ στις ερημιές, μια ολόκληρη μέρα δρόμο. Πώς τα βγάζετε πέρα μ' αυτούς εδώ τους άγριους; Πρόκειται για κατόρθωμα.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Περάστε μη στέκεστε.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Είναι όμορφα εδώ στο γραφείο σας...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Σας αρέσει, στ' αλήθεια;

(Κάνει πως φαχουλεύει τη βιβλιοθήκη)

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ω, μα τι ωραία βιβλία! Θα ήθελα να τα διαβάσω όλα.

(Παύση διαρκείας)

ΓΙΑΤΡΟΣ: Να σας προσφέρω λίγο τσάι;

ΓΥΝΑΙΚΑ: *(Σαν να κοιτάζει την βιβλιοθήκη)* Όχι, ευχαριστώ, γιατρέ. Πρέπει να φύγω αμέσως... Δεν έχω πολύ χρόνο...Κάνουμε μια μικρή εκδρομή.

(Παύση)

Ααα... Έχετε και Φλομπέρ. Πόσο μου αρέσει, ο Φλομπέρ! Είναι θαυμάσια, υπέροχα, τα βιβλία του, κυρίως η «Αισθηματική Αγωγή». Ξέρετε βλέπω και Γαλλικά... Τι πολλές γνώσεις που θα έχετε! Ναι, πώς αλλιώς... Οι Γερμανοί τα μαθαίνουν όλα στο σχολείο... Είναι σπουδαίο να ξέρει κανείς τόσες γλώσσες.

(κοιτάζοντας τον Γιατρό) Ο Υποδιοικητής μας, λέει πως είστε μοναδικός, ορκίζεται στο όνομά σας. Ο δικός μας χειρούργος μόνο στο μπριζ τα καταφέρνει καλά...

(Στρέφει ξανά το βλέμμα της στην βιβλιοθήκη)

Σήμερα σκέφτηκα να σας συμβουλευθώ, μιας και περνούσαμε απ' τα μέρη σας... Θα είστε όμως απασχολημένος... Ίσως θα ήταν καλύτερα να έρθω μια άλλη φορά.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Θα ήταν χαρά μου να σας φανώ χρήσιμος.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν είναι κάτι σοβαρό...

(Παίρνει στα χέρια της ένα βιβλίο και το ξεφυλλίζει)

Καθόλου σοβαρό, δηλαδή... Μικροπράγματα... Μια ζάλη, κάποιες αδυναμίες... Σήμερα το πρωί, ας πούμε, καθώς έστριψε απότομα το αυτοκίνητο, έχασα τις αισθήσεις μου, λιποθύμησα. Ο υπηρέτης μου με συνέφερε... Ίσως ο οδηγός να πήγαινε πολύ γρήγορα. Τι λέτε κι εσείς, γιατρέ;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Το παθαίνετε συχνά αυτό;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Όχι... Δηλαδή τον τελευταίο καιρό, ναι... Έχω συχνά τώρα τελευταία αδυναμίες... Με πιάνει κάτι σαν ναυτία...

(Αφήνει το βιβλίο και παίρνει στα χέρια της ένα άλλο)

Δεν είναι τίποτα σοβαρό, έτσι δεν είναι, γιατρέ; Δεν είναι καμιά τροπική αρρώστια, τίποτε επικίνδυνο;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Θα πρέπει να δω πρώτα αν έχετε πυρετό. Μπορώ να εξετάσω τον σφυγμό σας;

(Την πλησιάζει κι εκείνη αποτραβιέται)

ΓΥΝΑΙΚΑ: Όχι, όχι, δεν έχω πυρετό... Είμαι βέβαιη πως δεν έχω. Βάζω μόνη μου θερμόμετρο κάθε μέρα από τότε... Από τότε που παρουσιάστηκαν οι λιποθυμίες μου. Είμαι πάντοτε χωρίς πυρετό. 36,6 κάθε φορά. Και το στομάχι μου επίσης θαυμάσια.

(Παύση)

ΓΙΑΤΡΟΣ: Συγγνώμη. Μπορώ να σας κάνω μερικές αδιάκριτες ερωτήσεις;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Βεβαίως, γιατρέ. Γιατρός είστε.

(Ξαναχαζεύει την βιβλιοθήκη)

ΓΙΑΤΡΟΣ: Έχετε παιδιά;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι, έναν γιο.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Και είχατε, πριν γεννήσετε το παιδί αυτό, παρόμοιες ενοχλήσεις;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Συγχωρείστε μου αυτήν την ερώτηση, μα θα μπορούσα να μάθω μήπως είστε και τώρα στην ίδια κατάσταση;

ΓΥΝΑΙΚΑ: *(με ψυχραιμία)* Ναι.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Το καλύτερο θα ήταν ίσως, κυρία μου, να σας κάνω μια γενική εξέταση. Θα ήθελα σας παρακαλώ, να κάνετε τον κόπο να περάσετε στο διπλανό δωμάτιο...

ΓΥΝΑΙΚΑ: *(κοιτάζοντάς τον στα μάτια)* Όχι, δεν ωφελεί. Είμαι απολύτως βέβαιη για την κατάστασή μου.

(Παύση - Αμηχανία - Κοιτάζονται επίμονα)

ΓΙΑΤΡΟΣ: Δεν σας καταλαβαίνω... Θέλω να πω... Μιλήστε μου ανοιχτά. Τι ακριβώς θέλετε;

(Παύση)

Δεν έχετε κάτι σοβαρό. Τέτοιες αδυναμίες συμβαίνουν στην περίπτωσή σας. Όλα αυτά είναι συνηθισμένα, πώς να σας το πω; Είναι απλά τα πράγματα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κοιτάζτε, γιατρέ. Όταν απέκτησα το πρώτο μου παιδί, η υγεία μου ήταν καλύτερη... Δεν είχα αυτές τις αρρυθμίες στην καρδιά.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Αα... έχετε και καρδιακές αρρυθμίες. Πρέπει να σας δω αμέσως.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έχω θέμα με την καρδιά μου, πιστέψτε το. Δεν θέλω να χάσω το χρόνο μου σε εξετάσεις. Θα μπορούσατε, νομίζω, να μου έχετε περισσότερη εμπιστοσύνη. Εγώ τουλάχιστον σας έδειξα αριετά την εμπιστοσύνη μου.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Η εμπιστοσύνη απαιτεί ειλικρίνεια. Χωρίς επιφυλάξεις. Μιλήστε μου καθαρά, είμαι γιατρός. Και πριν απ' όλα βγάλτε το πέπλο σας και καθίστε. Αφήστε τα βιβλία και τα υπονοούμενα. Δεν πάει κανείς στον γιατρό με σκεπασμένο το πρόσωπο.

(Η Γυναίκα κάθεται και βγάζει το πέπλο από το πρόσωπό της - Στέκεται ο ένας απέναντι στον άλλο και κοιτάζονται στα μάτια - Ο Γιατρός στρέφει το βλέμμα του αλλού)

ΓΥΝΑΙΚΑ: Γιατρέ, ξέρετε τι περιμένω από εσάς. Ή μήπως δεν το ξέρετε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Νομίζω πως ξέρω, αλλά θα ήταν καλύτερα να μην υπάρχει καμία αμφιβολία.

(Παύση)

Θέλετε να δώσω ένα τέλος στην κατάσταση σας... Θέλετε να σας απαλλάξω από τις αδυναμίες σας, τις ζαλάδες σας, εξαφανίζοντας... εξαφανίζοντας την αιτία τους. Αυτό δεν θέλετε;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ξέρετε επίσης ότι αυτό είναι επικίνδυνο και για τους δυο μας.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ξέρετε ότι ο νόμος το απαγορεύει.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Υπάρχουν περιπτώσεις που αυτό δεν απαγορεύεται, αλλά αντιθέτως επιβάλλεται.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μα, σ' αυτές τις περιπτώσεις χρειάζεται ιατρική γνωμάτευση.

ΓΥΝΑΙΚΑ: *(κοιτώντας τον επίμονα, σα να τον διατάζει)* Θα την βρείτε αυτή την γνωμάτευση. Γιατρός είστε.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Αυτό δεν εξαρτάται πάντοτε από την επιθυμία του γιατρού. Ωστόσο, είμαι πρόθυμος μαζί με έναν από τους συναδέλφους μου στο Νοσοκομείο να -

(τον διακόπτει)

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν θέλω τον συνάδελφό σας. Εσάς ήρθα να βρω.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μπορώ να σας ρωτήσω για ποιον ακριβώς λόγο διαλέξατε έμένα;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν θα δυσκολευτώ καθόλου να σας το πω. Ήρθα σε σας γιατί ζείτε αποκομμένος σ' αυτήν εδώ την ερημιά, γιατί δεν με γνωρίζετε και γιατί...

(Γιάση - κομπιάζει)

... Γιατί δε θα μείνετε πολύ καιρό σ' αυτόν εδώ τον τόπο, πόσω μάλλον που θα μπορέσετε να γυρίσετε στην Πατρίδα σας μ' ένα σημαντικό ποσό.

ΓΙΑΤΡΟΣ: *(ειρωνικά)* Και το σημαντικό αυτό ποσό θα μου το προσφέρετε εσείς;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι, για την ιατρική σας επέμβαση και για την άμεση αναχώρησή σας.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ξέρετε πως έτσι θα χάσω τη σύνταξή μου;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Θα σας αποζημιώσω!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Όλα. Τα έχετε υπολογίσει όλα επακριβώς. Μα θα ήθελα περισσότερη ακόμη ακριβεία. Ποιο ποσό έχετε ορίσει ως αμοιβή μου;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δώδεκα χιλιάδες φιορίνια. Θα σας καταβληθούν με επιταγή στο Άμστερνταμ.

(Κοιτάζονται στα μάτια - Ο Γιατρός δείχνει οργισμένος - Σαν να μισούνται - Ο Γιατρός σηκώνεται)

ΓΙΑΤΡΟΣ: *(ψυχρά)* Δώδεκα χιλιάδες φιορίνια; Όχι, δεν θα κάνω αυτό που μου ζητάτε για δώδεκα χιλιάδες φιορίνια.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τι ζητάτε, λοιπόν;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ας παίξουμε με ανοιχτά χαρτιά... Δεν είμαι έμπορος... Δεν είμαι ο φτωχός φαρμακοποιός του Ρωμαίου και της Ιουλιέτας που πουλάει το δηλητήριο για το άτιμο το

χρυσάφι. Είμαι μάλλον το αντίθετο ενός εμπόρου. Και δεν θα καταφέρετε με αυτόν τον τρόπο να γίνει πραγματικότητα η επιθυμία σας.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν δέχεστε, λοιπόν;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Δεν δέχομαι να πληρωθώ με χρήματα.

(Σιωπή)

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τι άλλο θα επιθυμούσατε δηλαδή;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Επιθυμώ πρωτίστως να... Να μου μιλάτε όπως σε έναν κύριο, κι όχι σαν να ήμουν μπακάλης. Επιθυμώ, αν χρειάζεστε την βοήθειά μου, να μην με προσβάλλετε με το να επιδεικνύετε το απεχθές χρήμα σας... Αλλά να... Αλλά να παρακαλέσετε στο πρόσωπό μου τον άνθρωπο, τον άνδρα... Να σας βοηθήσει... Ναι, να σας βοηθήσει. Δεν είμαι μόνο γιατρός ξέρετε... Δεν έχω μόνο «ωράριο επισκεπτηρίου». Υπάρχουν για μένα και άλλες ώρες... Ίσως φτάστε σε μία από αυτές τις ώρες...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αν σας παρακαλούσα, δηλαδή, θα κάνατε αυτό που σας ζητάω;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ακόμη και τώρα μιλάτε σαν έμπορος... Θέλετε να αποσπάσετε την υπόσχσή μου. Λοιπόν, όχι. Πρέπει πρώτα να με παρακαλέσετε κι έπειτα θα σας απαντήσω.

(Η Γυναίκα σηκώνεται)

ΓΥΝΑΙΚΑ: *(οργισμένη)* ΟΧΙ! Δεν θα σας παρακαλέσω. Καλύτερα να χαθώ!

ΓΙΑΤΡΟΣ: *(οργισμένος - με δυνατή φωνή)* Ε, λοιπόν, αφού δεν θέλετε να με παρακαλέσετε θα σας πω εγώ τον όρο μου. Μου φαίνεται ότι δεν χρειάζεται να είμαι πιο ακριβής. Ξέρετε τι θέλω από εσάς... Έπειτα, θα σας βοηθήσω.

(Η Γυναίκα ξεσπά σε δυνατά γέλια - Κάνει κίνηση να φύγει κι επιστρέφει)

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μη βάλετε στο νου σας να με ακολουθήσετε ή ν' ασχοληθείτε μαζί μου. Θα το μετανιώσετε!

(Η Γυναίκα κάθεται ξανά - Ο Επιβάτης σηκώνεται)

ΓΙΑΤΡΟΣ: *(με μένος)* Μου χτύπησε την πόρτα κατάμουτρα. Έμεινα ξερός. Την άκουγα να φεύγει και μέσα μου ήθελα να την πνίξω. Έμεινα όμως ξερός. Με είχε τυφλώσει το βλέμμα της, αυτός ο αέρας της.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Και δεν την ακολουθήσατε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: *(τον αγνοεί)* Πέρασαν σχεδόν πέντε λεπτά. Ήμουν ένα άγαλμα. Μα ξαφνικά σαν κάτι να με ξύπνησε.

(Γινάζεται πάνω)

Πετάχτηκα κι όρμησα προς τη σιάλα να την προλάβω. Καβάλησα τη μηχανή μου και πήρα το δρόμο για το Σταθμό. Έπρεπε να την προλάβω...

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Την προλάβετε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Στο δάσος πριν τον Σταθμό, την βλέπω να προχωρά βιαστικά με τον υπηρέτη της. Με βλέπουν κι αυτοί. Κάτι του λέει κι εκείνος μένει πίσω. Τον φτάνω με τη μηχανή. Μου ρίχνει μια και με πετάει κάτω...

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Χτυπήσατε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: *(τον αγνοεί)* Τον βουτάω από το λαιμό και πιανόμαστε στα χέρια. *(Ρίχνει γροθιές στον αέρα - με ένταση)* Δίνουμε μάχη κανονική. Καβαλάω πάλι τη μηχανή και πέφτει πάνω μου. «Μείνετε εδώ», μου φωνάζει λες και με διατάζει. Θες να με διατάξεις κι από πάνω, παλιοκίτρινε! Ποιον διατάξεις, ρε κάθαρχμα;

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Ο υπηρέτης, ε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: *(σε παραλήρημα)* Του ρίχνω δυο γερές γροθιές στο στομάχι γιαπ γκουπ... Μένει γαντζωμένος στη μηχανή μου. Την κρατά με διαβολική μανία. Το περίστροφο. Να είχα τώρα μαζί μου το περίστροφο, θα σε καθάριζα! Μπαμ, μπουμ...

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Περίστροφο;

ΓΙΑΤΡΟΣ: *(με μανία)* Βλέποντας εκείνη ν' απομακρύνεται, τρελαίνομαι. «Μακριά μου, μπάσταρδε!» του φωνάζω. Γιαπ, γκουπ. Του ρίχνω μια γερή γροθιά στο σαγόνι και σωριάζεται. Καβαλάω τη μηχανή μα δεν παίρνει μπρος. Την πετάω κι αρχίζω να τρέχω. Τρέχω σαν να μην υπάρχει αύριο. Ο κόσμος με κοιτάει μ' ανοιχτό το στόμα.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Εσείς; Ένας γιατρός;

ΓΙΑΤΡΟΣ: *(Καταλαγιάζει - ήρεμος και απογοητευμένος)* Φτάνω στο Σταθμό και βλέπω το αυτοκίνητο να χάνεται απ' τα μάτια μου... Μου έχει ξεφύγει. Την έχει κάνει μέσα απ' τα χέρια μου...

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Μα γιατί επιμείνατε τόσο;

ΓΙΑΤΡΟΣ: *(ανεβάζει ξανά τους τόνους)* Δεν ήξερες όμως κυρία μου ότι εδώ στις τροπικές χώρες, δεν μένει τίποτα κρυφό μεταξύ μας; Ο υποτακτικός σου έμεινε μια ώρα στο

Σταθμό. Μίλησε το πουλάκι. Ζεις στην πρωτεύουσα, είσαι γυναίκα επιχειρηματία, Αγγλίδα με αριστοκρατική καταγωγή και πολλά λεφτά. Τα μάθαμε. Ο κύριός σου λείπει εδώ και πέντε μήνες στην Αμερική κι εσύ τι; Εσύ μόλις δύο μηνών έγκυος. Τώρα; Τώρα, νάτα τα σκούρα...

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Μεγάλο μπλέξιμο.

(Ο Γιατρός πιάνει τον Επιβάτη από τα μπράτσα και τον ταρακουνά ελαφρά κοιτώντας τον στα μάτια)

ΓΙΑΤΡΟΣ: Από εκείνη τη στιγμή και μετά κυριεύθηκα από πυρετό. Έχασα κάθε έλεγχο. Ότι έκανα ήταν τρελό. Δεν καταλάβαινα πια τον εαυτό μου. Μια σκέψη είχα μονάχα στο μυαλό μου.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Σκέψη;

ΓΙΑΤΡΟΣ: *(με ένταση)* Έπρεπε να φτάσω στο σκοπό μου.

(Ο Επιβάτης ξεγλιστρά και κάνει πίσω)

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Μα τι πάθατε; Εσείς...

ΓΙΑΤΡΟΣ: *(με ένταση)* Χωρίς να βλέπω τίποτα μπροστά μου, μέσα σε μία τρέλα, χίμηξα να προλάβω εκείνη. Γύρισα σπίτι, έβαλα ένα κοστούμι στη βαλίτσα, πήρα χρήματα κι έφυγα για τον Σταθμό. Έφυγα χωρίς να πω κουβέντα στον Περιφερειάρχη, χωρίς αντικαταστάτη, χωρίς να μιλήσω στους υπηρέτες μου. Μπήκα στο πρώτο τραίνο για την πόλη κι εξαφανίστηκα.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Ναι, μα ηρεμήστε.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Πώς να ηρεμήσω; Συγγνώμη...

(Παύση - Ο Γιατρός ηρεμεί. Βγάζει το ουίσκι και γεμίζει το ποτήρι του)

ΓΙΑΤΡΟΣ: *(με χαμηλή ένταση)* Ξέρετε τι θα πει αμόκ;

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Αμόκ; Ναι, κάτι θυμάμαι... Νομίζω πως είναι κάτι σαν... κάτι σαν μέθη των ιθαγενών... Στην Μαλαισία νομίζω.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Είναι κάτι περισσότερο από μέθη. Είναι τρέλα, είναι μια ανθρώπινη λύσσα. Μελέτησα πολλές περιπτώσεις για να καταλάβω. Είναι το κλίμα που σε πνίγει σ' εκείνα τα μέρη. Μονάχα εκεί τη συναντάς.

(Παύση)

Αμόκ. Να τι είναι το αμόκ. Ένας Μαλαισιανός, ένας ήσυχος, πράος άνθρωπος, εκεί που κάθεται απαθής κι αδιάφορος, τινάζεται ξαφνικά, αρπάζει το μαχαίρι κι ορμάει στο δρόμο. Τρέχει, τρέχει χωρίς να ξέρει πού πάει. Κι όποιον βρεθεί μπροστά του τον μαχαιρώνει. Χραπ, χρουπ. Το αίμα τον κάνει ακόμη πιο τρελό. Αφρίζει το στόμα του και ουρλιάζει σαν δαιμονισμένος.

(Παύση)

Αυτό είναι το αμόκ.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Και γιατί μου τα περιγράφετε όλα αυτά;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μια μέρα είδα το θέαμα αυτό από το παράθυρό μου. Κι επειδή το είδα, καταλαβαίνω τώρα τον εαυτό μου εκείνες τις ώρες.

(Παύση)

Γιατί πολύ απλά, αγαπητέ μου: απ' την ώρα που μπήκε αυτή η γυναίκα στο σπίτι μου, ξέχασα όλο το παρελθόν μου, βούτηξα στο άγνωστο. Σαν να ήμουν σε αμόκ.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Τώρα θα χρειαστώ κι εγώ ένα ποτηράκι.

(Ο Γιατρός σερβίρει ούισκι τον Επιβάτη)

Κι έπειτα; Τι έγινε έπειτα;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Στις οχτώ το βράδυ έφτασα στην πόλη, στις οχτώ και δέκα ήμουν έξω από το σπίτι της. Παρακαλούσα τους υπηρέτες της να την ενημερώσουν. Ήταν ό,τι πιο ηλίθιο μπορούσα να κάνω, μα το αμόκ σε θολώνει.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Εκείνη, σας δέχτηκε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ένας από τους υπηρέτες βγήκε και μου είπε ψυχρά πως η κυρία είναι αδιάθετη. Δεν θα με δεχόταν.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Δεν τα παρατήσατε μετά απ' αυτό;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Να τα παρατήσω;

(Παύση)

Επί μια ώρα στριφογύριζα έξω από το σπίτι περιμένοντας να με φωνάξει. Απελπίστηκα. Έπιασα ένα δωμάτιο στο «Ξενοδοχείο της Αιτής» και παρήγγειλα ένα μπουκάλι ούισκι. Πήρα και δύο υπνωτικά για να κοιμηθώ.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Μα εσείς-

ΓΙΑΤΡΟΣ: Έφτασα στην πόλη την Τρίτη και το Σάββατο επέστρεψε ο σύζυγός της. Τρεις μέρες μόνο μου έμεναν. Τρεις. Ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου για κείνη.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Ναι, μα η συμπεριφορά σας...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Έχετε δίκιο. Η γυναίκα είχε συναντήσει έναν τρελό, έναν άνθρωπο σε αμόκι. Κι εγώ δεν ήθελα παρά μόνο να την βοηθήσω. Θα μπορούσα να σκοτώσω άνθρωπο για να την βοηθήσω, το πιστεύετε; Θα έφτανα στο έγκλημα για κείνη, μα εκείνη πώς να το καταλάβει;

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Τι κάνατε τότε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Το πρωί πήγα πάλι έξω από το σπίτι και περίμενα. Τα γόνατά μου όμως έτρεμαν, έκανα μεταβολή κι έφυγα. Ξένος σε ξένη πόλη... Όσπου μια ιδέα άστραψε στο μυαλό μου.

(Ο επιβάτης κάθεται - Ο Υποδιοικητής σηκώνεται)

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Δόκτωρ; Τι ευχάριστη έκπληξη!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Κύριε, Υποδιοικητά!

(Ανταλλάσσουν θερμή χειραψία)

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Δεν μας έχετε συνηθίσει σε ξαφνικές επισκέψεις... *(χαμογελώντας)*
Ούτε καν σε προγραμματισμένες δηλαδή.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Θα σας εξηγήσω.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Εννοώ... Σπάνια σας συναντάμε στην πόλη μας.

ΓΙΑΤΡΟΣ: *(υπεκρύνει)* Η υγεία σας, κύριε Υποδιοικητά; Πώς είναι το πόδι σας;

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Για μένα ανησυχείτε; Θέλετε μήπως να σας περιγράψω τις επιδόσεις μου στο γκολφ;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Εννοείτε πως...

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Παιζω καλύτερα από κάθε φορά. Η υγεία μου είναι θαυμάσια. Πατάω γερά και στα δύο μου πόδια, δόκτωρ, κι αυτό χάρη στα δικά σας χέρια.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Υπερβάλλετε.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Σας οφείλω πολλά... Μα, περάστε. Μη στένεστε.

(Γιάση)

Να σας προσφέρω ένα τσάι;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Όχι, ευχαριστώ. Θα είμαι πολύ σύντομος.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Μα... διακρίνω μια ανησυχία. Μου φαίνεστε ελαφρώς ταραγμένος. Συνέβη κάτι;

ΓΙΑΤΡΟΣ: *(κοφτά - απότομα)* Θα σας παρακαλούσα να με τοποθετήσετε άμεσα στην πόλη σας.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Δόκτωρ;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μου είναι αδύνατο να ζήσω άλλο εκεί κάτω. Σ' εκείνον τον καταραμένο Σταθμό.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Δόκτωρ, τι συνέβη;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Τίποτα δε συνέβη.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Μα τότε-

ΓΙΑΤΡΟΣ: Εκεί κάτω τίποτα δεν συμβαίνει. Αυτό είναι το θέμα μου.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Αφήστε το πάνω μου, κάτι θα σκεφτούμε.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Είναι απαραίτητη η άμεση μετάθεσή μου.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Μου φαίνεται πως είστε σε μια κάπως... Πώς να το θέσω... Σε μια νευρική κατάσταση. Και σας καταλαβαίνω πολύ καλά. Θα φροντίσω να συνέλθετε σύντομα... Μα, χρειάζομαι τρεις-τέσσερις εβδομάδες. Θα πρέπει να βρω τον αντικαταστάτη σας.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Δεν μπορώ να περιμένω ούτε μια μέρα.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Πρέπει, δόκτωρ. Είναι αδύνατο να αφήσουμε τον Σταθμό χωρίς γιατρό.

(Γιάση)

Μα σας υπόσχομαι ότι από σήμερα κιόλας θα κάνω το παν για τη μετάθεσή σας.

(Ο Υποδιοικητής προσεγγίζει τον Γιατρό. Βάζει το χέρι του στον ώμο του Γιατρού)

Δεν έχετε πια σχέσεις με τους δικούς μας κι όταν αυτό κρατάει πολύ σ' αρρωσταίνει. Μας έχει κάνει μεγάλη εντύπωση πως δεν έρχεστε ποτέ στην πόλη, πως δεν παίρνετε ποτέ άδεια. Έχετε ανάγκη από συναναστροφές... από επικοινωνία και διασκέδαση δόκτωρ, είμαι σίγουρος γι' αυτό.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Κύριε, Υποδιοικητά...

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Ελάτε απόψε το βράδυ στο Μέγαρο του Διοικητή. Έχουμε δεξίωση και θα είμαστε όλοι εκεί. Η Κοινότητά μας. Είναι πολλοί αυτοί που θέλουν να σας γνωρίσουν. Σας αναζητούν εδώ και καιρό.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Σας ευχαριστώ για την πρόσκλησή σας.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Στις οχτώ το βράδυ. Τι λέτε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: *(μονολογώντας)* Εκείνη...

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Πώς είπατε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Στις οχτώ ακριβώς θα είμαι εκεί.

(Μπαίνει μουσική βαλς - Όλοι οι ηθοποιοί σηκώνονται και κάνουν πηγαδάκια - Η Γυναίκα κι ο Εραστής χορεύουν βαλς - Ο Επιβάτης συζητά με τον Προσωπικό Γιατρό και τον Υπηρέτη - Ο Γιατρός συζητά με τον Υποδιοικητή)

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Σας είπα, δόκτωρ, πως θα ήταν όμορφα σήμερα.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Είχατε δίκιο.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: *(γελώντας)* Πάντοτε έχω δίκιο.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Έχει πολύ κόσμος. Μα... είναι όλη η Κοινότητα εδώ;

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Σε λίγο θα γνωρίσετε και τον Διοικητή μας.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Θα είναι τιμή μου.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Τον έχω ενημερώσει ήδη για την παρουσία σας.

(Το βλέμμα του Γιατρού περιπλανιέται στο χώρο και πέφτει διαρκώς στην Γυναίκα που χορεύει με τον Εραστή)

Ψάχνεται κάτι;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Για μία στιγμή νόμισα πως είδα κάποιον γνωστό μου.

(Γιάση)

Και πώς τα βγάζετε πέρα, κύριε Υποδιοικητά; Θέλω να πω τα καθήκοντά σας... Το πόστο σας σίγουρα θα έχει πολλές απαιτήσεις, πολλές προκλήσεις...

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Όχι περισσότερες από το δικό σας.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Υπερβάλλετε.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Η αλήθεια είναι πως δυσκολεύουν τα πράγματα, όταν στα πόδια σου μπλέκονται... Όταν έχεις να κουμαντάρεις τους ντόπιους... *(Κουνάει το κεφάλι)*

ΓΙΑΤΡΟΣ: Εμένα μου λέτε... Οι κίτρινοι είναι παράξενοι άνθρωποι. Πολλές φορές, αδυνατώ να τους καταλάβω.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Εσείς;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Τι εγώ;

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Ποια ήταν η πιο δύσκολη περίπτωση ασθενούς σας, ας πούμε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Αμόκ.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Πώς είπατε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Έχετε υπόψη σας το αμόκ; Εκεί στον Σταθμό είχα συναντήσει έναν άνθρωπο με την αρρώστια αυτού του τόπου...

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Εννοείτε πως σώσατε άνθρωπο από κρίση αμόκ;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Όχι ακριβώς, αλλά-

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Δεν έχω ζήσει σε κάποιον απ' τους Σταθμούς μας, δόκτωρ, μα είμαι σίγουρος πως τα πράγματα είναι λίγο καλύτερα εδώ στην πόλη.

(Το βλέμμα του Γιατρού περιπλανιέται ξανά στο χώρο. Η Γυναίκα αφήνει τον Εραστή και μένει μόνη της στην άκρη της σκηνής)

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ελπίζω-

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Να είστε σίγουρος. Σύντομα θα σας έχουμε κοντά μας.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Θα μου επιτρέψετε.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Πώς είπατε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Θα επιστρέψω αμέσως.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: Παρακαλώ, δόκτωρ. *(Γελώντας)* Εδώ τριγύρω θα είμαι κι εγώ.

(Ο Γιατρός προσεγγίζει την Γυναίκα)

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τι πας να κάνεις;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Πρέπει να σας μιλήσω.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εξαφανίσου.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Θα πρέπει να μιλήσουμε.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μην κάνεις τρέλες. Σήκω και φύγε.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μπορούμε να συναντηθούμε-

ΓΥΝΑΙΚΑ: Θα με κάνεις να φύγω εγώ.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Σας οφείλω μια εξήγηση.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μας βλέπουν.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Γνωρίζω για τον άντρα σας.

(Ξεκινάει ένα καινούργιο βαλς - Ο Γιατρός πιάνει τη Γυναίκα και αρχίζουν να χορεύουν)

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν θ' ακούσω κουβέντα.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Πρέπει.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Θα τελειώσει ο χορός. Θα αποχωρήσω και θα μ' αφήσεις ήσυχη.

(Ο Γιατρός σταματά να μιλά - Χορεύουν για 2 λεπτά μέχρι που το τραγούδι τελειώνει - Η Γυναίκα αφήνει τον Γιατρό και πιάνει ξανά κουβέντα με τον Εραστή)

ΕΡΑΣΤΗΣ: Πολύ όμορφος ο χορός σας. Ο Γιατρός ήταν;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ο Γιατρός, ναι.

ΕΡΑΣΤΗΣ: Φαίνεται ενδιαφέρον άτομο.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν το ξέρω αυτό.

(Γιάυση)

Είμαι λίγο κουρασμένη απόψε. Θα πάω νωρίς για ύπνο.

ΕΡΑΣΤΗΣ: Μήπως να σας συνοδεύσω...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Όχι, ευχαριστώ. Μείνετε. Καληνύχτα.

(Η Γυναίκα κινείται προς την έξοδο - Ο Γιατρός τρέχει πίσω της και την προλαβαίνει)

ΓΙΑΤΡΟΣ: Πρέπει να μιλήσουμε.

ΓΥΝΑΙΚΑ: *(με δυνατή φωνή)* Ωωω, γιατρέ μου! Η συνταγή που σας ζήτησα για το γιο μου. Πόσο αφηρημένη...

(Ο Γιατρός βγάζει μια διπλωμένη σελίδα από την τσέπη του και τη δίνει στην Γυναίκα)

Καλό σας βράδυ!

(Η μουσική σταματά - Κάθονται όλοι πλην του Γιατρού και του Επιβάτη)

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Χάθηκε μια τέτοια ευκαιρία, Γιατρέ;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Με αγνόησε. Μ' έκανε να νιώσω ένα μηδενικό.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Σκληρή γυναίκα.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Όλα ήταν χαμένα για μένα.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Δεν την αναζητήσατε ξανά;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Θα την πλήρωνα τη μανία μου. Το ήξερα. Εκατό φορές να χτυπούσα την πόρτα της, εκείνη θα μ' έδιωχνε σαν το σκυλί!

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Και ποια ήταν η λύση;

ΓΙΑΤΡΟΣ: *(απογοητευμένος)* Ήπια δύο, τρία, ίσως και τέσσερα κονιάκ. Έφυγα από την πίσω πόρτα σαν τον κλέφτη. Πήρα σβάρνα τις ταβέρνες. Έπινα. Έπινα, μα το μυαλό μου δεν θόλωνε με τίποτα.

(Γιάυση - Η Γυναίκα γελάει δυνατά)

Το γέλιο της. Άκουγα το γέλιο της.

(Ο Γιατρός βάζει ούισκι και πίνει)

Έπιασα το δρόμο για το λιμάνι και γύριζα τα στενά. Αν είχα το πιστόλι εκείνη την ώρα...

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Μην μου πείτε!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Θ' αυτοκτονούσα. Να λυτρωθώ. Μα ήμουν άνανδρος.

(Γαύση)

Και είχα ένα καθήκον.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Να την βοηθήσετε.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Δύο μέρες έμεναν. Γύρισα στο ξενοδοχείο. Ώρες ολόκληρες έκοβα βόλτες στο δωμάτιο. Βασάνιζα το μυαλό μου. Να βρω μια λύση. Πέρα-δώθε, πέρα-δώθε μες στο δωμάτιο.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Μα πού έβγαζε όλο αυτό;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Πού έβγαζε;

(με μανία - πάθος) Βούτηξα τα επιστολόχαρτα κι άρχισα να γράφω. Της ζητούσα να με συγχωρέσει. Σελίδες επί σελίδων. Οριζόμουν πως αν μ' αφήσει να την βοηθήσω, θα εξαφανιζόμουν από πρόσωπου Γης. Είκοσι σελίδες παραλήρημα. Έπρεπε να την βοηθήσω. Έβαλα τον επίλογο. «Περιμένω τη συγχώρεσή σας, εδώ, στο “Ξενοδοχείο Ακτής”. Αν ως τις επτά δεν έχω απάντηση θα φυτέψω μια σφαίρα στο κεφάλι μου». Αυτό της έγραψα.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Μα εσείς...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Και τις επόμενες ώρες; Συντροφιά με ένα ρολόι και ένα περιστροφο. Μια κόλαση. Ένας άντρας που δεν τρώει, δεν πίνει, δεν κοιμάται. Ένα ρολόι κι ένα περιστροφο. Περιμένα. Περιμένα..

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Σαν σε αμόκι.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ναι αμόκι.

(Γαύση)

Δύο και είκοσι... Αυτή ακριβώς ήταν η ώρα. Δύο και είκοσι χτύπησε η πόρτα. Ήταν ένας μικρός κινέζος. Άρπαξα το χαρτί απ' τα χέρια του κι εκείνος εξαφανίστηκε. Το διάβασα δυνατά: «Τώρα πια είναι αργά! Περιμένετε όμως στο Ξενοδοχείο σας. Μπορεί και να σας χρειασθώ».

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Σας απάντησε λοιπόν.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ταράχτηκα. Πάγωσε η ψυχή μου. Μα... Αυτό το γράμμα λες και ήταν γραμμένο στο πόδι. Σαν σε κατάσταση φυγής...

(Γιάυση)

Το διάβασα και το ξαναδιάβασα. Πενήντα-εκατό-διακόσιες φορές. Το έφερα στα χείλη μου. Έψαχνα μια λέξη. Μια λέξη που ίσως της είχε ξεφύγει.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Και τι έγινε μετά;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Έμεινα σε λήθαργο. Μεταξύ πραγματικότητας και φαντασίας. Ούτε ξύπνιος, ούτε κοιμισμένος.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Είχατε νέα της;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ακούστηκε χτύπημα στην πόρτα. Αυτή τη φορά ήταν ο υπηρέτης που είχα ξυλοφορτώσει. «Ελάτε γρήγορα!», μου λέει. Ένα μικρό αμάξι μας περιμένει. Διασχίσαμε όλη την πόλη, την παραλία και μπήκαμε στο χάος της Κινέζικης συνοικίας. Σταματήσαμε σ' ένα χαμόσπιτο. Βρόμα και δυσωδία. Τι να σας λέω... Ένα μέρος που σίγουρα θα έκρυβε πόρνες, ναρκομανείς και κλέφτες. Μπούκαρα μέσα στο σπίτι. Μια γριά κινέζα έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα κι εξαφανίστηκε. Η κάμαρα ήταν μέσα στη βρομιά και το αίμα. Μύριζε αλκοόλ και αίμα.

(Ο Επιβάτης κάθεται - Ο Υπηρέτης σηκώνεται και στέκεται με τον Γιατρό πάνω από την καθιστή Γυναίκα)

ΓΙΑΤΡΟΣ: Φως. Βρες φως γρήγορα. Φέρε γρήγορα μια λάμπα.

(Ο Υπηρέτης βγαίνει και επιστρέφει γρήγορα με μια λάμπα πετρελαίου)

Θεέ και Κύριε, τι της έκανε;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Μίστερ...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Η γυναίκα αιμορραγεί! Την πετσόκοψε.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Εγώ δεν...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Εσύ; Τι εσύ; Ποιος την έφερε εδώ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Μόνη της... Η κυρία...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Έπρεπε να με ειδοποιήσεις νωρίτερα!

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Δεν με άκουγε...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Το ξέρει κανείς άλλος;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Μόνο εγώ.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Φέρε μου γρήγορα πετσέτες και οινόπνευμα. Υπάρχει οινόπνευμα;

(Ο Υπηρέτης βγαίνει και επιστρέφει με ένα σεντόνι και ένα μπουκάλι αλκοόλ)

Τι είναι αυτό; Οινόπνευμα ζήτησα. Δεν υπάρχει οινόπνευμα;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Μόνο αυτό έχει.

(Ο Γιατρός παλεύει πάνω από τη Γυναίκα - Η Γυναίκα βογκά)

ΓΙΑΤΡΟΣ: Πρέπει να πάμε αμέσως στο Νοσοκομείο.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Όχι! Όχι. Αυτό όχι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Πρέπει να πάμε. Κινδυνεύεις.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Όχι. Καλύτερα να πεθάνω.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μα κινδυνεύεις να πεθάνεις-

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κανείς δεν πρέπει να το μάθει αυτό! Κανείς τ' ακούς;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Κυρία να πάμε-

ΓΥΝΑΙΚΑ: Το σπίτι μου... Πηγαίνετε με στο σπίτι μου. Με τρόπο. Κρυφά.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Ναι, μα-

ΓΥΝΑΙΚΑ: Χωρίς να το μάθει κανείς.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Εμπρός. Μη στένεσαι. Βοήθα με να την πάμε στ' αμάξι.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Στ' αμάξι, ναι μάλιστα. Γρήγορα στ' αμάξι.

(Ο Γιατρός και ο Υπηρέτης μεταφέρουν την Γυναίκα σε διπλανή καρέκλα)

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Από δώ, από δω. Εδώ είναι το κρεβάτι της.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Κλείσε τις πόρτες! Μην μπει κανείς μέσα στο δωμάτιο.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Μάλιστα, Μίστερ.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Και φέρε γρήγορα καθαρές πετσέτες. Πολλές πετσέτες. Πρέπει να σταματήσουμε το αίμα.

(Ο Υπηρέτης βγαίνει κι επιστρέφει με πετσέτες - Η Γυναίκα βογκά και βαριανασαίνει)

Τον σάκο μου γρήγορα. Την μορφίνη.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Αμέσως.

(Ο Υπηρέτης δίνει το σάκο στον Γιατρό κι εκείνος κάνει ένεση στη Γυναίκα)

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Σώστε την, Μίστερ. Σας παρακαλώ. Πρέπει να την σώσετε.

(Γονατίζει κι αρχίζει να προσεύχεται)

Πάτερ Ημών, ο εν τοις Ουρανοίς...

(Ο Υπηρέτης κρέμεται από τα πόδια του Γιατρού και τον ικετεύει)

ΓΙΑΤΡΟΣ: Σήκω πάνω.

(Ο Γιατρός πιάνει τον Υπηρέτη και τον σηκώνει)

Θα κάνω ό,τι μπορώ. Για πάντα.

(Παύση)

Νερό. Φέρε μου ένα ποτήρι νερό.

(Ο Υπηρέτης φέρνει ένα ποτήρι νερό - Ο Γιατρός δίνει στη Γυναίκα που πίνει λίγο - Ο Γιατρός πίνει το υπόλοιπο νερό)

ΓΥΝΑΙΚΑ: *(μουρμουρίζοντας)* Γιατρέ. Γιατρέ.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μιλήστε μου. Νιώθετε καλύτερα;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κανένας δεν θα το μάθει! Κανένας!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Κανένας. Σας το υπόσχομαι.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ορκιστείτε μου. Κανένας δεν θα το μάθει. Ορκιστείτε.

(Ο Γιατρός υψώνει το χέρι κάνοντας όρκο)

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ορκίζομαι. Το ορκίζομαι!

(Η Γυναίκα γέρνει το κεφάλι - Ο Υπηρέτης κάθεται - Ο Επιβάτης σηκώνεται)

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: *(με έκπληξη)* Πέθανε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ήταν η πιο δύσκολη, η πιο μαύρη νύχτα της ζωής μου.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Πέθανε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Έκανα το παν!

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Τελικά πέθανε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Είδα τον ίδιο το θάνατο. Το επόμενο πρωί, ναι.

(Παύση)

Εγώ και το πτώμα. Σ' ένα ξένο σπίτι. Μόνος. Με έναν όρκο. Είχα να φυλάξω ένα τρομερό μυστικό. Σκέφτεστε την κατάσταση μου;

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Καταλαβαίνω.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μια γυναίκα της υψηλής κοινωνίας, που πριν δύο μέρες χόρευε μπροστά στον κόσμο, μια γυναίκα που έσφυζε από υγεία, βρίσκεται ξαφνικά νεκρή στο κρεβάτι της. Κι εγώ, ένας ξένος γιατρός, χωρίς κανείς να τον έχει δει, βρίσκεται τώρα πάνω από το κεφάλι της. Περιφημα, ε;

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Τραγωδία.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μόνο εγώ κι ο υπηρέτης το γνωρίζαμε. Τον όρκο να μην βγάλει άχνα. Φυσικά και δεν θα έβγαζε.

(Παύση)

Το επόμενο πρωί το έμαθαν όσοι δούλευαν στο σπίτι. Τους διηγήθηκα μια ιστορία. Ο υπηρέτης είχε τρέξει μετά από διαταγή της να βρει έναν γιατρό γρήγορα κι εκείνος με συνάντησε τυχαία στο δρόμο. Τα δύσκολα ήταν όμως μπροστά μου. Έπρεπε να μιλήσω στον προσωπικό της γιατρό. Και ήταν τυπικά προϊστάμενός μου.

(Παύση)

Στις εννέα το πρωί, μετά το κάλεσμά μου...

(Ο Επιβάτης κάθεται - Ο Προσωπικός Γιατρός σηκώνεται)

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: Τι ώρα ακριβώς πέθανε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Στις έξι το πρωί.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: Και πότε έστειλε να σας φωνάξουν;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Στις έντεκα το βράδυ.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: Ξέρετε πως ήμουν ο γιατρός της;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ναι, μα το πράγμα ήταν επείγον... Κι έπειτα... Η κυρία με κάλεσε προσωπικά. Μου απαγόρευσε να φωνάξω άλλον γιατρό.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: *(οργισμένος)* Μα τι ακριβώς μου λέτε;

(Γιάυση - Αμηχανία)

Σκεφθήκατε λοιπόν ότι μπορείτε να κάνετε και χωρίς εμένα τις τελευταίες ώρες της ζωής της. Πολύ ωραία! Ωστόσο, αγαπητέ, έχω καθήκον από τον νόμο να πιστοποιήσω το θάνατό της. Και να μάθω τις συνθήκες υπό τις οποίες αυτός επήλθε.

(Ο Γιατρός κινείται στο χώρο κι επιστρέφει)

Κλειδώσατε; Άκουσα καλά;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Καλά ακούσατε.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: Τι σημαίνει αυτό;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Δεν πρόκειται να καθορίσετε την πραγματική αιτία του θανάτου, αλλά να βρούμε μια άλλη λύση. Αυτή η γυναίκα με κάλεσε να την φροντίσω, έπειτα από μια πολύ ατυχή επέμβαση... Δεν μπόρεσα να την σώσω, μα υποσχέθηκα να σώσω την τιμή της και θα κρατήσω τον όρκο μου. Και γι αυτό θα σας παρακαλέσω μάλιστα να με βοηθήσετε.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: Δεν... Δεν πιστεύω να θέλετε... Να θέλετε να συγκαλύψω ένα έγκλημα!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ναι. Αυτό θέλω. Αυτό είμαι υποχρεωμένος να θέλω.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: Για να συγκαλύψω το δικό σας έγκλημα θα πρέπει-

ΓΙΑΤΡΟΣ: Σας είπα ότι δεν άγγιξα ποτέ αυτή τη γυναίκα. Αλλιώς δεν θα βρισκόμουν εδώ μπροστά σας. Θα είχα ξεμπερδέψει με τον εαυτό μου. Η γυναίκα αυτή πλήρωσε πολύ ακριβά το σφάλμα της... Δεν υπάρχει λοιπόν κανένας λόγος να το μάθει ο κόσμος. Και δεν θα συγχωρούσα σε κανέναν να λερώσει την τιμή της.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: Δεν θα το συγχωρέσετε; Αα! Γίνετε τώρα και ανώτερός μου... Ή έτσι νομίζετε. Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε να με διατάξετε... Κατάλαβα αμέσως πως πρόκειται για κάποια βρομοδουλειά... για να σας φέρουν εδώ, έξω απ' την τρύπα σας. Ωραίο ντεμπούτο κάνετε στην πόλη μας!

(Γιάυση)

Μα έννοια σας. Εγώ θα την κάνω την εξέτασή μου. Και η αναφορά που θα έχει την υπογραφή μου θα είναι ακριβέστατη. Δεν θα υπογράψω ποτέ κανένα ψέμα!

(Ο Γιατρός με απόλυτη ηρεμία βγάζει το πιστόλι)

ΓΙΑΤΡΟΣ: Όχι, γιατρέ μου. Αυτή τη φορά θα το κάνετε. Διαφορετικά δεν θα φύγετε απ' αυτό το δωμάτιο.

(Ο Προσωπικός Γιατρός παγώνει)

Ακούστε με. Θα σας πω άλλες δυο κουβέντες, για να μη φτάσουμε στα άκρα. Η ζωή μου δεν με νοιάζει πια καθόλου... ούτε και η ζωή κάποιου άλλου. Εκεί έχω φτάσει. Το μόνο που με νοιάζει είναι να κρατήσω την υπόσχεσή μου. Να μην μάθει κανείς την πραγματική αιτία αυτού του θανάτου.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: Εγώ δεν-

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ακούστε. Φοβάστε μήπως σας πάρω τη θέση, μα σας δίνω το λόγο της τιμής μου. Αν το πιστοποιητικό σας γράφει πως η γυναίκα αυτή πέθανε από ξαφνικά αίτια, θα φύγω αμέσως απ' τις Ινδίες.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: *(τρομαγμένος)* Θα ήταν η πρώτη φορά στη ζωή μου-

ΓΙΑΤΡΟΣ: Αν μάλιστα το ζητήσετε, θα πάρω μαζί μου αυτό το περιστροφικό και θα σκοτωθώ μπροστά στο φέρετρό της παίρνοντας μαζί μου την βεβαιότητα πως κανείς... το ακούτε... κανείς δεν θα μπορέσει να ερευνήσει το θάνατό της.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: *(μετανιωμένος)* Θα ήταν η πρώτη φορά στη ζωή μου που θα υπέγραφα ένα πλαστό πιστοποιητικό... Οπωσδήποτε όμως... θα βρούμε κάποιον τρόπο... κάτι θα γίνει... Μα δεν μπορούσα εξ' αρχής όπως καταλαβαίνετε...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Βεβαίως! Βεβαίως και δεν μπορούσατε. Τώρα όμως... τώρα που ξέρετε πως μπορεί να δυσχεραστήσετε έναν ζωντανό και να μολύνετε χωρίς λόγο την τιμή μιας πεθαμένης γυναίκας, δεν θα διστάσετε να το κάνετε.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: Θα το κάνω, ναι. Καταλαβαίνω πως πρέπει να το κάνω.

(Παύση διαρκείας - Ο Προσωπικός Γιατρός υπογράφει και δίνει στο Γιατρό ένα χαρτί)

Ορίστε!

(Παύση)

Θα φύγετε από δω αυτήν την εβδομάδα, έτσι δεν είναι;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Έχετε το λόγο μου.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: Πάω ν' ασχοληθώ με το φέρετρο.

(Παύση)

Προσπαθήστε να συνέλθετε...

(Ο Προσωπικός Γιατρός κάθεται - Ο Υπηρέτης σηκώνεται)

ΓΙΑΤΡΟΣ: Τι ώρα είναι;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Έχετε δυο ώρες κλεισμένος εδώ, Μίστερ.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Αποκοιμήθηκα μάλλον.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Κάποιος... Κάποιος θέλει να μπει μέσα... Θέλει να την δει.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Κανένας δεν μπορεί να μπει.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Ναι... μα...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Τι συμβαίνει; Μίλα.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Είναι ο... Ο....

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μίλα επιτέλους.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Είναι αυτός!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Αυτός;

(Ο Υπηρέτης κάθεται - Ο Εραστής με σολή Αξιωματικού σηκώνεται - Χαιρετάει τον Γιατρό στρατιωτικά)

ΕΡΑΣΤΗΣ: Συγχωρέστε με, μα... Θα ήθελα να δω την κυρία... για τελευταία φορά.

(Ο Γιατρός τον αγκαλιάζει από τον ώμο και τον οδηγεί στην καθιστή Γυναίκα - Ο Εραστής γονατίζει και κλαίει γοερά. Έπειτα από λίγο σωριάζεται - Ο Γιατρός τον σηκώνει)

ΓΙΑΤΡΟΣ: Έλα. Έλα, σήκω. Δεν έχει πια νόημα.

ΕΡΑΣΤΗΣ: Πείτε μου την αλήθεια, γιατρέ. Αυτοκτόνησε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Όχι! Δεν το έκανε.

ΕΡΑΣΤΗΣ: Τότε κάποιος... Ναι, έτσι φαντάζομαι... Κάποιος είναι ένοχος για το θάνατό της.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Όχι. Κανείς δεν είναι ένοχος.

ΕΡΑΣΤΗΣ: Μα πως γίνεται-

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ήταν το πεπρωμένο της.

ΕΡΑΣΤΗΣ: Δεν μπορώ να το πιστέψω. Μου είναι αδύνατον. Προχθές στον χορό, μου χαμογελούσε. Μου έγνεφε καθώς χόρευε.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Αυτό έγινε προχθές.

ΕΡΑΣΤΗΣ: Πώς είναι δυνατόν; Πώς μπόρεσε να συμβεί ένα τέτοιο πράγμα;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Θα σου εξηγήσω.

(Ο Εραστής κάθεται - Ο Επιβάτης σηκώνεται)

ΓΙΑΤΡΟΣ: Του διηγήθηκα ένα μεγάλο ψέμα. Δεν το πρόδωσα ποτέ το μυστικό.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Ναι, μα ήταν ο...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ο πατέρας ήταν, ναι. Αυτός ήταν.

(Παύση)

Τον ξαναείδα τις επόμενες μέρες και μιλούσαμε σαν αδέρφια. Ένα κοινό αίσθημα μας ένωνε, χωρίς να τ' ομολογούμε. Νιώθαμε και οι δύο ότι η ζωή μας ήταν ενωμένη μ' εκείνη.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Έμαθε ποτέ ότι...;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ήθελα να του τα πω όλα, μα δάγκωνα τα χείλη μου. Όχι, ποτέ δεν θα το μάθαινε ότι είχε μέσα της το παιδί του.

(Παύση)

Τις επόμενες μέρες κρύφτηκα στο σπίτι του γιατί μ' αναζητούσαν. Ο σύζυγος είχε επιστρέψει και μ' αναζητούσε. Δεν πίστεψε στο πιστοποιητικό θανάτου γιατί ο κόσμος ψιθύριζε διάφορα. Κρυβόμουν. Επί τέσσερις μέρες κρυβόμουν μαζί με τον νεαρό. Αυτός ήταν που μου έκλεισε θέση με ψεύτικο όνομα σε τούτο το πλοίο.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Ωστε έτσι βρεθήκατε ως εδώ.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Έφυγα νύχτα, σαν τον κλέφτη. Άφησα πίσω ότι είχα και δεν είχα. Όλα μου τα υπάρχοντα. Ανέβηκα στο πλοίο νύχτα, με τη βοήθεια του νεαρού. Ήταν μεσάνυχτα... και το πιστεύετε; Εκείνη την ώρα ανέβαζαν με σκοινιά στο πλοίο ένα μαύρο ορθογώνιο κουτί. Το φέρετρό της... Το πιστεύετε;

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Το φέρετρό της; Βρίσκεται εδώ, σ' αυτό το πλοίο, το φέρετρό της;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Με καταδιώκει. Είναι νεκρή και με καταδιώκει όπως εγώ την καταδίωκα όσο ζούσε...

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Μα πώς βρέθηκε εδώ το φέρετρο;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ο σύζυγός της το συνοδεύει στην Αγγλία. Θέλει να κάνει εκεί νεκροψία. Τώρα του ανήκει πάλι. Δεν είναι πια δική μας.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Απίστευτη ιστορία.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μα είμαι πάντα εδώ.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Τι σκοπεύετε να κάνετε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Να είστε σίγουρος πως θα υπερασπιστώ το μυστικό της με κάθε κόστος. Αυτός δεν θα μάθει ποτέ τίποτα. Το μυστικό της μου ανήκει. Είναι δικό μου. Για πάντα.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Μάλιστα.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Καταλαβαίνετε τώρα γιατί δεν μπορώ να βλέπω τους ανθρώπους; Γιατί μ' ενοχλούν τα γέλια τους, την ώρα που κάτω από τα πόδια μας, μέσα στ' αμπάρια, βρίσκεται το φέρετρό της; Τη νιώθω, την βλέπω μπροστά μου και δεν μ' αφήνει. Ξέρω όμως, ξέρω τι θέλει από μένα. Έχω ακόμη ένα καθήκον. Δεν έχω φτάσει στο τέλος.

(Ακούγονται θόρυβοι και βήματα)

Έρχονται οι ναύτες. Πρέπει να φύγω...

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Μισό λεπτό... Αν μου επιτρέπετε... Θα έρθω το απόγευμα να σας δω στην καμπίνα σας.

ΓΙΑΤΡΟΣ: *(με σαρκασμό και σκληρότητα)* Α, μάλιστα! Θεωρείτε καθήκον να βοηθήσετε τον πλησίον σας. Να με βοηθήσετε. Μάλιστα! Έτσι με καταφέρατε να φλυαρήσω. Μα, όχι. Σας ευχαριστώ. Μη νομίζετε πως ανακουφίστηκα απ' την αποκάλυψή μου. Η ζωή μου έχει καταστραφεί. Γυρίζω πίσω στην Ευρώπη φτωχός, σαν σκυλί που ουρλιάζει πάνω απ' το φέρετρο.

(Παύση)

Ένας άνθρωπος με αμόκ δεν μένει ποτέ ατιμώρητος, κάποιος θα τον ρίξει χάμω. Και το δικό μου τέλος δεν θ' αργήσει... Σας ευχαριστώ για την καλοσύνη σας, αλλά μείνετε ήσυχος. Έχω στην καμπίνα μου αυτό που χρειάζομαι. Τους πιο πιστούς μου συντρόφους, τις μποτίλιες που με περιμένουν. Και το γενναίο περίστροφό μου. Σας παρακαλώ μην μπείτε στον κόπο να έρθετε.

(Ο Γιατρός αποχωρεί αργά από την Σκηνή ταυτόχρονα με τα πρώτα λόγια του Επιβάτη)

ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Το βλέμμα του ήταν γεμάτο ντροπή. Μου γύρισε την πλάτη χωρίς να με χαιρετήσει, έφυγε με βήμα βαρύ. Ξημέρωνε πια...

(Παύση)

Δεν τον είδα ποτέ ξανά. Τον αναζήτησα το βράδυ, μα και την επόμενη νύχτα στο γνωστό μέρος. Τον αναζήτησα μάταια σ' όλο το πλοίο. Είχε χαθεί.

(Παύση)

Θα πίστευα πως όλα αυτά τα είχα φανταστεί, πως ήταν όλα ένα όνειρο, αν δεν έβλεπα μπροστά μου έναν άντρα με πένθος στο μανίκι του, έναν χοντρό Ολλανδό έμπορο για τον οποίο έλεγαν στο πλοίο πως η γυναίκα του πέθανε από μια αρρώστια των τροπικών. Πηγαινοερχόταν παράμερα απ' όλους, με τον πόνο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του... Όταν περνούσε από κοντά μου, γύριζα το κεφάλι μου για να μην προδοθώ.

(Παύση)

Περάσαμε την Ερυθρά θάλασσα, διασχίσαμε τη διώρυγα του Σουέζ και μπήκαμε στη Μεσόγειο. Όλον αυτόν τον καιρό αναζητούσα τον γιατρό μα δεν κατόρθωσα να τον βρω πουθενά. Ένιωσα πως το τέλος του δράματος δεν θ' αργούσε.

(Παύση)

Μπήκαμε πια στο λιμάνι της Νάπολης. Και τότε ήταν που συνέβη το παράδοξο γεγονός. Ήταν βράδυ και είχαμε βγει όλοι για να διασπεδάσουμε. Αλλά όταν επέστρεψα είδα βάρχεις με ναύτες που κρατούσαν δαυλούς και λάμπες, να ψάχνουν τα νερά δίπλα στο

πλοίο. Πάνω στο κατάστρωμα στέκονταν καραμπινιέροι. Κανείς δεν έλεγε τίποτα. Αιόμη και οι ναύτες είχαν εντολές να σωπάσουν.

(Παύση)

Την μεθεπόμενη έμαθα από τις Ιταλικές εφημερίδες λεπτομέρειες για το επεισόδιο. Επρόκειτο λέει να βγάλουν έξω από το πλοίο με βάρκα το φέρετρο μιας κυρίας που είχε πεθάνει στις Ολλανδικές αποικίες. Μα για να μην δουν οι επιβάτες το μακάβριο θέαμα, αυτό έγινε νύχτα. Το φέρετρο άρχισε να κατεβαίνει με σκοινί σε μια βάρκα, όταν ξαφνικά ένα βαρύ σώμα έπεσε από το κατάστρωμα του πλοίου και βυθίστηκε μαζί με την κάσα στα παγωμένα νερά. Το φέρετρο δεν βρέθηκε ποτέ, αλλά το πτώμα ενός άνδρα ηλικίας σαράντα περίπου χρονών ξεβράστηκε τις επόμενες μέρες. Κανείς δεν συσχέτισε τα δυο γεγονότα. Όμως εγώ ήξερα...

(Παύση)

Ο γιατρός είχε πνιγεί παρασύροντας στο βυθό του πελάγους το φέρετρο... και μαζί μ' αυτό και το μυστικό του.

ΤΕΛΟΣ